Nr. L 230/8 De Europæiske Fællesskabers Tidende 11.9.69

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 1788/69

af 10. september 1969

om fastsættelse af nogle undtagelser i medfør af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning af 27. juni 1968 (EØF) nr. 803/68 om varers toldværdi

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi[1]), særlig artikel 3, stk. 2, og artikel 17, og

ud fra følgende betragtninger:

Forordningen (EØF) nr. 803/68 bestemmer i artikel 3, stk. 1, blandt andet følgende: Når de varer, der skal værdiansættes, indføres under et varemærke eller indføres til salg eller anden overdragelse under et udenlandsk varemærke eller til anvendelse under et sådant mærke, skal normalprisen bestemmes under den forudsætning, at den omfatter værdien af retten til at benytte varemærket for de pågældende varer;

artikel 3, stk. 7, i den nævnte forordning bestemmer, at et varemærke anses som et udenlandsk varemærke i henhold til denne artikel, når det tilhører

a) en person, der uden for Fællesskabets område har dyrket, frembragt, fremstillet, udbudt til salg eller på anden måde har haft at gøre med de varer, der værdiansættes, eller

b) en person, der er forbundet i forretningsmæssig henseende med en under litra a) nævnt person, eller

c) en person, hvis rettigheder over varemærket er begrænset ved aftale med en under litra a) eller b) nævnt person;

tilhører varemærket en person, der er hjemmehørende i en medlemsstat, kan anvendelsen af artikel 3, stk. 1 og 7, i den nævnte forordning føre til en værdiansættelse, der i mange tilfælde næppe kan forsvares; de undtagelser, der kan fastsættes i medfør af stk. 2 i denne artikel, tilsigter at undgå sådanne følger:

der er især ikke grund til i toldværdien af medregne værdien af retten til at benytte et varemærke, der ikke anses som udenlandsk varemærke og tilhører en person, der er hjemmehørende i en medlemsstat, når dette varemærke på foranledning af denne person af praktiske grunde er anbragt i udlandet, og denne person ikke har købt varerne som mærkevarer; dette tilfælde bør ikke behandles anderledes end det tilfælde, hvor et varemærke, der ikke anses som udenlandsk, anbringes på varerne efter indførslen;

betales der for retten til at benytte et udenlandsk varemærke et gebyr, skal det beløb, et sådant gebyr udgør, medregnes i toldværdien; er det derimod ikke fastsat, at et sådant gebyr skal betales, og må det varemærke, der tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende person, anses som udenlandsk varemærke på grund af forretningsmæssige forbindelser mellem denne person og leverandøren, bør værdien af en sådan ret i visse tilfælde og på visse betingelser ikke medregnes i toldværdien;

anvendelsen af disse undtagelser er også berettiget i de tilfælde, hvor varen indføres for efter yderligere behandling at blive solgt, overdraget eller anvendt på anden måde under et udenlandsk varemærke; artikel 3, stk. 3, i den nævnte forordning er således udformet, at den må have samme anvendelsesområde som stk. 1;

det er vigtigt at sikre ensartet anvendelse af de pågældende bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 og i dette øjemed at udstede de fornødne bestemmelser;

de i denne forordning fastsatte bestemmelser er i overensstemmelse med udtalelsen fra Toldværdiudvalget

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Værdien af retten til at benytte et varemærke, der ikke anses som udenlandsk varemærke efter artikel 3, stk. 7, i forordning (EØF) nr. 803/68, skal ikke medregnes i

[1]) EFT nr. L 148 af 28.6.1968, s. 6.

toldværdien, når varemærket tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende person, der har indført varen og foranlediget varemærket anbragt i udlandet.

Artikel 2

1. Betales der ikke gebyr for retten til at benytte et varemærke, der i henhold til artikel 3, stk. 7, i forordning (EØF) nr. 803/68 anses som udenlandsk varemærke, skal værdien af en sådan ret ikke indregnes i toldværdien, når en eller flere af følgende forudsætninger er til stede:

a) varemærket tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende eneagent eller eneforhandler, der udover eneagent- eller eneforhandlerforholdet ikke er forbundet i forretningsmæssig henseende med leverandøren af de varer, der skal værdiansættes, og hvis rettigheder i varemærket ikke er begrænset som nævnt i artikel 3, stk. 7, litra c) i den nævnte forordning;

b) varemærket tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende person, der er forbundet i forretningsmæssig henseende med leverandøren af de varer, der skal værdiansættes, og som med henblik på salg under samme varemærke også indfører samme slags varer, der er erhvervet på det åbne marked, jfr. artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 803/68;

c) varemærket tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende person, der kun er forbundet i forretningsmæssig henseende med leverandøren af de varer, der skal værdiansættes, derved at en tredje person har interesse i begge forretninger eller formuegoder, uden at handelen med de pågældende varer påvirkes herigennem;

d) varemærket tilhører en i en medlemsstat hjemmehørende person, der kun er forbundet i forretningsmæssig henseende med leverandøren af de varer, der skal værdiansættes derved, at han har ydet leverandøren et lån, at han har fået et lån hos denne, eller at begge har modtaget et lån fra en tredje person, uden at handelen med de pågældende varer påvirkes herigennem.

2. Reglerne i stk. 1 skal også anvendes, når varerne indføres for efter yderligere behandling af blive solgt, overdraget eller på anden måde anvendt under et udenlandsk varemærke.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft 1. januar 1970.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. september 1969.

På Kommissionens vegne

Jean REY

Formand